

— И съ мене е така, казала лисицата. Ако ли вълкътъ изѣде нѣкое домашно животно, се азъ съмъ виновата. Хайде да тръгнемъ заедно!

На пѣтя ги срѣщнахъ вълкътъ.

— На добъръ часъ, кумице—обадилъ се вълкътъ.

— Чулъ те Господъ! отвърнула лисицата.

— На далеко ли отивате?

— До кждѣто ме занесжтъ краката и заведжтъ очитѣ!

Слѣдъ като се оплакала лисицата на вълкътъ за всичкитѣ си тѣги и неволи, вълкътъ ѝ казалъ:

— Тѣй сжщо е и съ мене; когато вълчицата изѣде нѣкое ягне, кой е кривъ—вълкътъ. Хайде да тръгнемъ заедно?

Вървѣли, що вървѣли, вълкътъ изведнѣжъ сграбчилъ овцата и казалъ:

— Това е моя кожухъ, защо го носишъ ти?

— Наистина, твой ли е, куме? попитала лисицата.

— Да, мой е!

— Кажи, наистина, твой ли е? запитала го повторно лисицата.

— Какъ да не е; мой е!

— Когато е твой, ела съ мене и ще видимъ, наистина, чий е този кожухъ!

Лисицата заблѣжила заложенный капанъ отъ селянитѣ и повела вълкътъ къмъ него. Слѣдъ малко капанътъ сграбчилъ вълкътъ за вратътъ. Той отпуснахъ овцата, а тя тозъ часъ се озовала при стадото.

